

Arrest

nr. 41 268 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 maart 2009 samen met zijn grootmoeder toe op Belgisch grondgebied en diende op 26 maart 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 7 december 2009 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense afkomst, bent in 1985 geboren in Etsjmiazdin. U woonde samen met uw grootmoeder, G.(...) V.(...) (o.v. 6.414.446), in het dorp Baghranjan en werd door haar grootgebracht. U liep tien klassen school. Van 2003 tot 2005 deed u uw legerdienst. Van 2006 tot 2008 werkte u als meubelmaker. Uw problemen begonnen in februari 2008. U ging geregeld

naar Jerevan om er uw vriend S.(...) N.(...) (o.v. 6. 409.809) op te zoeken. N.(...) was ook afkomstig uit het dorp Baghramyan. Omwille van problemen die hij had gekend met artsen als gevolg van operaties die verkeerd waren afgelopen, was hij echter naar Jerevan verhuisd waar hij in het huis van zijn oom verbleef. Toen u in februari 2008 weer eens op bezoek was bij N.(...), werd op de deur geklopt. Twee aanhangers van Levon Ter Petrosjan die zich voorstelden als K.(...) en A.(...) zeiden dat u voor hun kandidaat moest stemmen. U riep er uw vriend N.(...) bij. K.(...) en A.(...) zeiden dat als Levon Ter Petrosjan verkozen zou worden, ze u zouden kunnen helpen. Ze zouden ervoor zorgen dat er een rechtszaak zou worden geopend naar aanleiding van N.(...)'s problemen. K.(...) en A.(...) stelden voor dat jullie pamfletten zouden uitdelen, wat u in uw dorp en op uw werk ook deed. Op 18 februari 2008 bracht u in uw dorp uw stem uit voor de presidentsverkiezingen, waarop u naar uw vriend N.(...) in Jerevan trok. De volgende dag vernam u dat Serg Sarkisjan was verkozen. Jullie belden A.(...) op, die bij jullie langskwam en zei dat de verkiezingen waren vervalst en er nu vreedzaam zou worden betoogd. Hierop trokken jullie naar het Operaplein waar betoogd werd. Sinds 27 of 28 februari 2008 bleven jullie op dit plein overnachten. Toen de politie in de vroege ochtend van 1 maart 2008 ingreep, mensen sloeg en tenten in brand stak, werd u door twee mannen gegrepen. U werd geslagen, in een auto gezet en meegenomen naar een gebouw van de politie, waar u tot 4 maart 2008 werd vastgehouden. U werd er dagelijks geslagen. Op 4 maart werd u als voorwaarde om te worden vrijgelaten naar uw thuisadres gevraagd, wat u ook opgaf. U werd hierop vrijgelaten en kreeg te horen dat u de politie veel vaker kon verwachten. U ging na uw vrijlating naar uw vriend N.(...), die u ook gezien had op de plek waar u werd vastgehouden. U probeerde tevergeefs A.(...) te bellen. U vertelde N.(...) wat er gebeurd was en zei tegen hem dat u niet naar huis durfde te gaan omdat u uw thuisadres had opgegeven. N.(...) zei dat hij hetzelfde had gedaan, waarop jullie samen besloten naar het dorp Lusarat in de provincie Ararat te gaan. N.(...) trok daar bij zijn oom in, terwijl u bij de broer van uw oma kon gaan wonen. Jullie bleven daar wonen tot aan uw vertrek uit uw land op 15 of 16 maart 2009. In die periode werd op uw vroegere adres geregeld naar u gevraagd. Op 15 of 16 maart 2009 verliet u samen met uw grootmoeder en uw vriend N.(...) uw land vanuit het dorp Lusarat. Jullie reisden samen met een reisbegeleider die N.(...) oom voor jullie had gevonden met het vliegtuig van Jerevan naar Minsk in Belarus. Nog diezelfde dag reisden jullie vanuit Minsk met de auto van een kennis van jullie reisbegeleider verder naar Brest, waar jullie een week verbleven. Op 24 maart 2009 reisden jullie met een vrachtwagen vanuit Brest naar België, waar jullie de volgende dag aankwamen. Op 26 maart 2009 vroeg u samen met uw oma, G.(...) V.(...) (o.v. 6.414.446) asiel aan in België. U vernam van uw familie die in Armenië is achtergebleven dat er nog steeds naar u gevraagd wordt.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst vreest door uw autoriteiten te worden opgespoord en vervolgd omwille van uw deelname aan protestbetogingen in de nasleep van de presidentsverkiezingen in uw land van februari 2008. U werd tijdens zo'n betoging aangehouden en gedurende drie dagen vastgehouden, waarop u werd vrijgelaten. U vernam dat er nog steeds naar u wordt gevraagd.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken. Zo kan ernstig worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw verblijf in Jerevan en de problemen die u er zou hebben gekend. U legde hieromtrent immers uiterst vage verklaringen af. U verklaarde dat u dikwijls, soms zelfs enkele keren per week, uw vriend N.(...) in Jerevan opzocht. Toen u hierop naar het adres werd gevraagd waar u N.(...) in Jerevan opzocht, zei u dat u het adres niet kende. U herinnerde zich wel de wijk, maar niet de straat waar N.(...) verbleef. Toen u hieromtrent uitleg werd gevraagd, zei u dat u al een keer met uw vriend was meegegaan en er wel visueel naartoe kon (CGVS, p. 8). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u uw vriend zeer geregeld ging opzoeken, is het merkwaardig dat u diens adres niet eens kent. Verder kent u de familienaam niet van de twee aanhangers van Levon Ter Petrosjan die in februari 2008 bij uw vriend aanklopten en u aanzetten om propaganda te voeren voor hun kandidaat (CGVS, p. 9). U weet evenmin wat A.(...)'s precieze functie was en weet voorts ook niet of hij lid was van een politieke partij. U weet evenmin of K.(...) lid was van een politieke partij (CGVS, p. 10). Dit wekt verbazing aangezien u op hun verzoek niet alleen bereid was om in uw dorp en op uw werk pamfletten uit te delen maar ook op hun vraag bereid was om dagen aan een stuk aan betogingen deel te nemen en hierbij geregeld met hen in contact zou zijn gebleven. U verklaarde verder dat u gedurende drie dagen werd vastgehouden in een gebouw van de politie van Jerevan, waar u dagelijks werd geslagen (CGVS, p. 11). Toen u hierop naar de naam van het politiebureau werd gevraagd waar u gedurende die drie dagen werd vastgehouden en waar u ook even uw vriend N.(...) zou hebben gezien, zei u dat dat politiebureau wel een naam droeg, maar dat u die niet kent omdat u nooit eerder in aanraking was gekomen met de politie (CGVS, p. 11). Gezien het feit dat zowel uw vriend als uzelf na uw vasthouding nog meer dan een jaar in uw land verbleven, wekt het wederom verbazing dat u hier in deze periode niet achter zou zijn gekomen. U weet bovendien evenmin bij welke politiedienst u werd vastgehouden (CGVS, p. 11). U

weet ook niet of Levon Ter Petrosjan, de presidentskandidaat voor wie u zich actief zou hebben ingezet, al dan niet werd opgepakt (CGVS, p. 14). U verklaarde voorts tijdens uw vasthouding elke dag hard te zijn geslagen en er erg aan toe te zijn geweest bij uw vrijlating. Toen u hierop werd gevraagd of u na uw vrijlating een dokter had opgezocht, zei u nochtans dat u dat niet had gedaan. U vervolgde dat er in dorpen geen ziekenhuizen zijn. Toen u erop gewezen werd dat er in dorpen waarschijnlijk toch wel dokters zijn, zei u dat dat inderdaad het geval was, waaraan u echter toevoegde dat u geen dokter opzocht, het zo liet en het na een tijdje voorbijging (CGVS, p. 14). Aangezien u verklaarde tijdens uw opsluiting elke dag hard te zijn geslagen, is uw nalatigheid op dit vlak toch wel hoogst merkwaardig. Om alle hierboven uiteengezette redenen wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd.

Aangaande uw identiteitsdocumenten zei u dat u uw Armeens paspoort aan uw reisbegeleider A.(...), van wie u de familienaam niet kent, had gegeven die met u meereisde van Jerevan naar Belarus. U verklaarde in ditzelfde verband verder dat A.(...) uw Armeens paspoort op zak had toen u in de luchthaven van Jerevan langs de paspoortcontrole passeerde. Deze Armen hield ook uw vliegtuigticket bij zich. Toen u expliciet werd gevraagd of u in de luchthaven van Jerevan de paspoortcontrole passeerde zonder paspoort, zei u dat dat inderdaad zo was (CGVS, p. 3 en 4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat er aan de onlangs gerenoveerde luchthaven Zvartnots van Jerevan strenge en individuele paspoortcontroles gebeuren. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijk uw paspoort te hebben moeten voorleggen aan de hiervoor bevoegde autoriteiten in een vliegtuig zijn geraakt en zo uw land zijn uitgereisd. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld het door u verkregen visum voor uw reis naar België verborgen te houden.

Het feit dat u in ditzelfde verband bovendien verklaarde geen problemen te hebben gekend toen u met het vliegtuig uw land uitreisde (CGVS, p. 2, 3 en 16), ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u door uw autoriteiten worden gezocht verder.

In ondergeschikte orde dient, in de hypothese dat uw relaas geloofwaardig is, quod non, te worden gesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name dat van sympathisant, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte evenals uw militair boekje bevatten identiteitsgegevens die door mij niet in vraag worden gesteld.

Volledigheidshalve wijs ik erop dat ik ten aanzien van uw grootmoeder, G.(...) V.(...) (o.v. 6.414.446), eveneens een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hetzelfde geldt voor uw vriend S.(...) N.(...) (o.v. 6.409.809). Ten aanzien van uw broer, G.(...) G.(...) (o.v. 5.680.803), nam ik op 20 september 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het beroep dat uw broer G.(...) hiertegen instelde werd door de Raad van State in zijn arrest van 16 april 2007 verworpen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat hij het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing. Hij werd ondervraagd over zijn bezoeken bij zijn vriend en zijn aanhouding in Jerevan, maar wijst erop dat hij heel zijn leven in het dorp Baghramjan woonde en voor zijn vertrek in het dorp Lusarat. Hierdoor kende verzoeker Jerevan niet zo goed, waardoor hij enkel de wijk kende waar zijn vriend woonde, maar niet de straatnaam en het nummer noch het politiekantoor waar hij werd aangehouden.

Verzoeker werpt op dat het niet onredelijk is dat hij inging op het voorstel van twee onbekenden die eerlijk leken over te komen en die beloften deden in verband met de gezondheidsproblemen van de vriend van verzoeker. Zij stelden zich voor, maar traden niet in details, niet over hun politieke, noch over hun privéleven. Verzoeker zegt dat dit geloofwaardig is en *“puur een kwestie van subjectieve beoordeling”*. Verzoeker zocht geen dokter op omdat dit niet verplicht is en hij jong was en de pijn geleidelijk vanzelf overging.

Verzoeker volhardt in zijn versie dat hij zonder individuele controle de grenzen is gepasseerd.

Zijn problemen spruiten voort uit zijn deelname aan de betogingen van 27 en 28 februari en 1 maart 2008. Hij werd naar aanleiding hiervan gearresteerd en mishandeld. In de bestreden beslissing wordt bevestigd dat mensen onder druk werden gezet. Verzoeker vreest wederom mishandelingen te zullen ondergaan. Verzoeker kondigt aan ter zitting nog nadere informatie te verstrekken. Daarom vraagt hij een heronderzoek en de toekenning van de vluchtelingen- of minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. In het enig middel levert verzoeker inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat hij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verzoeker houdt vol dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is en vertolkt daarmee een ander standpunt dan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar legt geen enkel begin van bewijs voor ter staving van zijn versie.

2.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had verklaard dat hij heel vaak, soms zelfs enkele keren per week zijn vriend in Jerevan ging opzoeken (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22/09/2009, p. 8). Het feit dat verzoeker Jerevan niet zo goed kende, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert, zou juist een reden moeten zijn om goed op de hoogte te zijn van het correcte adres. Het is dan ook totaal ongeloofwaardig, zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt, dat hij niet kan zeggen in welke straat zijn vriend woonde en enkel de wijk kan noemen, zonder hierover meer details te kunnen verstrekken. De ongeloofwaardigheid van zijn relaas wordt nog versterkt door het feit dat verzoeker beweert op 1 maart brutaal te zijn gearresteerd en gedurende drie dagen vastgehouden te zijn, zonder te weten door welke politiedienst of in welk politiebureau hij werd vastgehouden en mishandeld (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22/09/2009, p. 11).

2.5. Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een subjectieve beoordeling te maken met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers politieke activiteiten. De Raad merkt echter op dat dit oordeel gegrond is op de objectieve vaststelling dat verzoeker de achternamen van de aanhangers van Levon Ter Petrosian niet kende (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22/09/2009, p. 9), niet op de hoogte was van hun lidmaatschap of functie binnen de partij en hen slechts twee keer zou hebben gezien (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22/09/2009, p. 10). Het is weinig aannemelijk dat hij na dergelijke summiere contacten met deze personen overging tot het voeren van promotie door het uitdelen van pamfletten in zijn dorp en op het werk (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 22/09/2009, p. 9) en zelfs deelnam aan de protestacties in Jerevan (stuk 4, gehoorverslag CGVS

22/09/2009, p. 14). Verzoeker bleek trouwens niet echt op de hoogte van de inhoud van deze pamfletten (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22/09/2009, p.12). Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet.

2.6. Met betrekking tot verzoekers beweerde slachtofferschap van mishandeling stelt verzoeker dat het niet verplicht is om een dokter op te zoeken en dat de pijn vanzelf overging. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing niet voorhoudt dat het verplicht zou zijn een dokter op te zoeken, maar dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker, die beweert bij de betogingen elke dag te zijn geslagen en er erg aan toe was bij zijn vrijlating (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22/09/2009, p. 14), geen dokter heeft opgezocht. Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten waarvan verzoeker beweert slachtoffer te zijn geweest.

2.7. Verzoeker herbevestigt zijn versie dat hij met de hulp van de reisbegeleider de individuele grenscontrole heeft omzeild. Dit staat haaks op de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat sedert 2007 in de nieuwe terminal in Zvartnots, de luchthaven waarvan verzoeker beweert te zijn vertrokken een zeer strikte verificatie plaatsvindt alvorens een passagier aan boord gaat van een vliegtuig (stuk 14, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Controles op de internationale luchthaven van Zvartnots, p. 3-4). Verzoeker legt geen enkel bewijs voor van het feit dat deze procedure kan worden omzeild en kan de ongeloofwaardigheid niet herstellen door het voorleggen van reisdocumenten of vliegtuigtickets.

2.8. Waar verzoeker kritiek levert op de beoordeling van de actuele toestand in Armenië, dient te worden gewezen op het feit dat dit motief ten overvloede werd toegevoegd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de hypothese dat verzoekers relaas geloofwaardig zou zijn, wat niet het geval is. Kritiek op een overtollig motief kan geenszins aanleiding geven tot een hervorming van de bestreden beslissing. Bovendien werd verzoekers asielaanvraag, zoals hierboven werd bevestigd, terecht afgewezen omwille van het feit dat zijn relaas ongeloofwaardig is en niet zozeer omwille van het feit dat de toestand in Armenië ondertussen is geëvolueerd. Verzoeker brengt, hoewel hij dit in zijn verzoekschrift aankondigt, geen enkel gegeven aan dat bij machte is de objectieve informatie te weerleggen die aan het administratief dossier is toegevoegd en waarin gesteld wordt dat er voor sympathisanten van de oppositie actueel geen problemen meer rijzen (stuk 14, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Armenië – Situatie van de oppositie (...), p. 5-8).

2.9. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.10. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het middel is niet gegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN